

Den *laotiske* premierminister fordømte Nordvietnams invasion i Laos i den såkaldte nationale befrielses navn. Laos havde kun ønske om at blive holdt uden for nabolandenes stridigheder. Fra laotisk side gik man ind for en politisk løsning af Vietnam-konflikten, idet en militær sejr ville forstyrre magtbalancen i hele Sydøstasien.

New Zealand fandt, at militær indsats var nødvendig for at opnå en politisk afgørelse. Det var klart, at det sydvietnamesiske folk ikke ønskede en kommunistisk regering, og det måtte beklages, at Nordvietnam ikke syntes at ville acceptere, at en løsning kun er mulig ved forhandlinger. *Australien* og *Philippinerne* fremholdt det inkonsekvente i, at man kun i Europa syntes indstillet på at modstå aggression. *Japan* understregede, at fredsforhandlinger må forudsætte gensidige indrømmelser, medens *Malaysia*, *Burma* og *Singapore* indskrænkede sig til i forsigtige vendinger at fremhæve, at alle fredelige muligheder måtte prøves med henblik på at bringe konflikten til en afslutning under respekt for selvbestemmelsesretten og ikke-indblandingsprincippet.

Ostlandene gentog deres traditionelle angreb på USA for at føre en kolonialistisk angrebskrig og for trods klare tilkendegivelser om forhandlingsvilje fra Nordvietnams side at fortsætte og forstærke krigsindsatsen, der var en trussel mod verdensfreden og mere specielt mod Laos' og Cambodias neutralitet.

De uforpligtede lande krævede en politisk løsning om Vietnam-konflikten inden for rammerne af Genève-overenskomsten af 1954. Den første opgave var at skabe en passende atmosfære for en fredelig løsning. Det første skridt i denne retning måtte være et bombe-stop uden betingelser.

Norges udenrigsminister *John Lyng* udtalte om Vietnam-spørgsmålet, at opmærksomheden måtte koncentreres om to spørgsmål: for det første, hvilke langtidsmål sigter konfliktenes parter mod, herunder hvad er USAs endelige målsætning. For det andet, hvilke forhåndsbetingelser opstiller parterne for at indlede forhandlinger.

Lyng opfattede USAs langtidsmålsætning således: USA agter ikke permanent at opretholde militærbaser i Vietnam. USA agter ikke at gribe ind i det vietnamesiske folks selvbestemmelsesret. USA har erklæret sig

parat til at trække sig tilbage fra Vietnam, så snart der er skabt en stabil situation gennem forhandlinger.

Stats- og udenrigsminister *Jens Otto Krag* udtalte, at Vietnam-konflikten kun kan løses ad politisk vej, og at kun forhandlinger kan føre til varig fred i Sydøstasien og sikre det vietnamesiske folks rettigheder. Men uden indrømmelser ville der ikke blive nogen løsning. En indledende manøvre på vejen mod forhandlinger måtte være standsning af bombningerne af Nordvietnam efterfulgt af en formindskelse af den militære aktivitet på begge sider. Alle, som er implicerede i konflikten, må deltage i forhandlingerne.

De nordiske lande oplyste samstemmende, at de havde indledt indbyrdes drøftelser med henblik på eventuelt at koordinere de nordiske landes bistand til Vietnams genopbygning, når krigstilstanden ophørte.

Mellemøsten-konflikten.

Debatten om dette spørgsmål blev en gentagelse af den argumentation, der var blevet fremført under den kort forinden afsluttede 5. ekstraordinære hastende generalforsamling, hvis eneste emne som bekendt var situationen i Mellemøsten.

De arabiske lande, som alle deltog i debatten gentog deres krav om ubetinget tilbagetrækning af Israels styrker til positionerne før 5. juni 1967 som en forudsætning for en løsning og advarede FN om, at hvis man én gang anerkendte, at internationale stridigheder kunne løses ved vold, ville selve grundlaget for verdensorganisationen blive bragt i skred.

Israels udenrigsminister Abba Eban udtalte, at hans land fortsat accepterede våbenstillstandsarrangementet af 1967 og var rede til at indlede forhandlinger med henblik på en fredstraktat. I forhandlingerne med de arabiske regeringer ville Israel fremsette realistiske og retfærdige forslag, der var forenelige med parternes nationale ære og legitime interesser. Disse forslag ville omfatte regionalt samarbejde og løsning på befolkningsproblemerne. Israel var rede til at overveje ethvert forslag fra arabisk side. De arabiske lande havde imidlertid ikke andet at foreslå end at vende tilbage til den før 5. juni herskende situation, hvilket var uacceptabelt for Israel. En fredstraktat